

אהבתי

כבודך רציתי א-ל להלל
לרומם, לפאר, לנשא ולגדל

ולא רק בפני צבאות כרוביך
אלא אף בליבות בנים אהוביך

לשיר לך שיר אהבה נפלאה
שיר הודיה של בריאה לבוראה.

אך אהבתי נסתרה מעיני הטרוטות
כבוי עוד ליבי מאש להבות

אין גופי נרעד ורוחי לא חלה
רק מידי פעם בעמדי בתפילה

עת מצא נשמתי פרץ בחומה
מנסה היא לבקוע וכיונה היא הומה

מאותה נהמה, אהבתי כה ניכרת
סמויה בעטיי, ולי אין אחרת.

אז איך אשיר לך ואיך אהלל,
רגשותי נעולים תחת חטא כברזל

קח נא רצוני העז אותם להביע
ועוזרני, חומות איוולתי להבקיע

לשחרר נשמתי מעבדות לגיל
ואז היא ברון, לך תאציל

כי אותה אהבה, כמות עזה
אהבת נשמת קודש, לא-ל מעוזה...

לחופש נולד

לחופש נולד מטבעו האדם,
ולא לבלוע כל הבלי העולם.

ואם מנסים להלעיטו ללא די,
אומר הוא מיד - קצתי בחיי.
כי לא לזאת ניתן לי זמני
אלא רק לעשות רצון קוני.

והוא ציווני - מקוריות היא לך,
דרך לחשוף כל ששמתי בך.
ואם לא תחשוף צפונות כוחותיך,
לא תושלם לעולם, וחבל על ימך,
צא לעולם ולחם בעיוות
אף אם קשה, ואחזה כבר ליאות.

אל תתקן לבדך את כל העולם כולו
אלא רק עולמך, כמכשיר בשבילו.

לך ישר ואל תתעקם
אף אם במחיר, כמעט תיגדם.

דע, שמגדם של עץ עבות
בית גדול וחזק ניתן לבנות.

ואם לא יבוא אותו העץ לכריתה,
ימשיך הוא לגדול ולא יהא אף ביקתה.

ע"כ ידידי, צא לדרך ולחם
הרי לשם כך נולדת דוקא - אדם!

לא חיתו ארץ ולא בהמות שדי
קבלו כשנוצרו, את "רוח שדי".

"רוח ממללא" לך רק ניתנה,
כדי שתגדיל ותשכלל את אותה מתנה.

שתחזור היא אח"כ אל בוראה באימה
עת יהא החומר טמון עמוק באדמה.

**תבוא ותליץ לפני שופט עולמים
על חטוב ששבעה בעת החיבור של שנים.**

**אותו הגוף שלקחה למצוה ותורה,
והניסה כמו מאש, מטינוף עבירה.**

**אותו הגוף ששמרה מכל משמר,
לא כשאר חברותיה, אותן הוא עכר.**

**ותנצוץ ותבריק בכתר חי עולמים,
תשקוט ותנוח משולמת על היסורים.**

**כי ביחד לחמו גוף ונשמה,
לנשות רצון קונם עלי אדמה.**

**זכור נא זאת בצאתך למלחמה
חדד כלי זינך ולחם בחימה**

**רומם ונשא וכבוד נא הגדיל
כבוד הוד המלך, אותנו הבדיל.**

רועי עמית